

Folkekirken, og jeg har tænkt mig, at det kom til at bestaa dels af gejstlige, dels af Lægfolk: et Par eller maaske tre af Landets Biskopper, valgte af deres Embedsbrødre, en teologisk og en juridisk Professor ligesom her foreslaaet, endvidere nogle gejstlige, som vælges af de udvidede Landemoder, altsaa af Præsteskabet selv, og endelig Lægfolk, valgte af Menighedsraadene. Et saadant Udvalg vilde faa en virkelig repræsentativ Karakter og kunde siges paa anden og langt bedre Maade end det her foreslaaede at repræsentere Folkekirken. Et Forslag om et saadant Udvalg kunde man med mere Tryghed, synes det mig, vedtage her i Rigsdagen, end man kan vedtage det her foreliggende Forslag, der overlader Ministøren det allermeste. Jeg kunde altsaa ønske Forslag stillet i den Retning, og det vil jeg gøre til dette Lovforslags 2den Behandling.

Min Bøn til det høje Ting her ved første Behandling er da den, at man ikke vil forkaste det foreliggende Forslag, men lade det gaa videre til anden Behandling uden Udvalgs Nedsættelse. Jeg skal da tillade mig at stille Ændringsforslag til anden Behandling. Der er jo ikke noget at risikere ved at lade Forslaget gaa videre uden Udvalg, thi om det høje Ting ikke synes om de Ændringsforslag, jeg vil stille, staar det jo i Tingets Magt at henvisse baade Ændringsforslagene og Lovforslaget til et Udvalg. Jeg tror, at om Tinget vilde se paa lignende Maade som jeg paa Sagen og enes med mig om Ændringsforslagene, vilde det være muligt at faa en Forhandling i Gang med det andet Ting. Jeg ved det ikke. Jeg har set Udtalelser i Pressen om, at en saadan Forhandling var sikker, og at der kunde komme et Resultat ud af den. Det er noget, jeg ikke kender til, men en Mulighed derfor vil da være skabt, og jeg mener, det er min Pligt at arbejde hen til, at den Mulighed holdes oppe.

Thomsen: Efter den Maade, hvorpaa de fire kirkelige Lovforslag bleve behandlet her i Fjor, har den højtærede Minister ganske vist Ret i at antage, at det vilde ligge nær for Folketingets store Flerthal at forkaste det her foreliggende Forslag om Nedsættelse af et Udvalg til Overvejelse af kirkelige Spørgsmaal. Man maa jo erindre, at den Gang de fire kirkelige Lovforslag kom frem her i Folketinget, faldt der mange og stærke Udtalelser imod dem, ikke saaledes, at de vare for frimodede eller gæve for meget Selvstyre til Be-

folkningen, men i Retning af at kræve meget mere Frihed for Befolkningen, end der var foreslaaet af Ministeren. Imidlertid huske vi alle, at Folketinget resignerede og vedtog Forslagene i den Skikkelse, de havde ved Forelæggelsen. Det var ingenlunde saaledes, at man følte sig tilfreds med Lovforslagenes Indhold, man gjorde det, fordi man mente, at kunde man ikke faa noget bedre, vilde man dog opnaa dette. Den Maade, hvorpaa Folketinget stillede sig i Fjor, mener jeg, peger ganske i Retning af, at det, Folketinget kræver, er meget mere end det, der var foreslaaet, og man tør vel nok gaa ud fra, at hvis det skal vare længe, inden vi kunne faa Reformen gennemførte paa det kirkelige Omraade, ville Kravene i Fremtiden ikke blive mindre, men vokse, som Tiden gaar. Den reaktionære Strømning, som holder sig endnu saavel paa det kirkelige som paa det politiske Omraade, maa antagelig en Gang svinde. Ganske vist er det saa, at det reaktionære Højre og den reaktionære Del af Gejstligheden endnu staa som hinandens Støtter, og det er ikke underligt, for de to have nu saa godt som kun hinanden at støtte sig til. De ere som en Slags siamesiske Tvillinger, der ikke kunne skilles ad. Man har en Fornemmelse af, at naar den ene gaar bort, har den anden ikke lang Tid tilbage. Imidlertid haaber jeg, at Reaktionen en Gang skal tabe sin Magt her i Landet, og da skal der blive Vej for Reformen, ogsaa paa det kirkelige Omraade.

Det Forslag, der her foreligger oversendt til os fra Landstinget, angaar Nedsættelsen af et Udvalg. Selve Navnet skal jeg ikke opholde mig ved. Det synes at være ganske misvisende. Dersom det var Meningen at tage Medlemmerne til dette Udvalg af Rigsdagen, maaske af det ene Ting eller af begge Ting, hvad jeg vilde anse for det mest rimelige, kunde man kalde det et Udvalg, et Rigsdagsudvalg, men efter Lovforslagets Tekst kan jeg ikke erkende, at det er et Udvalg. Det er jo heller ikke Meningen, hvilket man ser af Ordførerens Udtalelse i det andet Ting. Han taler ved 2den Behandling ikke om et Udvalg, men om „en repræsentativ Forsamling“, og det er jo noget ganske andet. En repræsentativ Forsamling kan ikke vælges paa den Maade — hvad Ministeren ogsaa har gjort opmærksom paa — at det er Ministeren, der vælger. Ganske vist, det kan være en Repræsentation for Ministeren, men en Repræsentation for Folkekirken kan det jo umuligt være. De, der